

og Fabrikflid og den hele Production, som udfører vor største Rigdom, er altfor eensartet til, at vi kunne undvære megen Tilførsel fra Udlandet, og et Land, som trænger til Tilførsel af saamange forskellige Gjenstande, som vort Land gjør, kan ikke undvære Told. Jeg skal vogte mig for at komme for langt bort fra Indkomstskatten, men jeg kan ikke Andet end gjentage, hvad jeg allerede to Gange har udtalt, nemlig, at ethvert Lands Beskæftning berøver paa visse Betingelser i det Land, og at Betingelserne for med Held at kunne gennemføre en Indkomstskat efter Procentsystemet ikke ere givne i vore Forhold og vanskelig nogenstunde ville komme frem hos os.

Fischer: Jeg skal tillade mig først at berøre Spørgsmaalet om, hvorvidt det maatte kunne være hensigtsmæssigt at indskrænke Bærgigheden af den her foreslaaede Lov til visse Aar, enten, som et æret Medlem (Nielsen) igaar nævnedes, til eet eller to Aar eller, som den høitærede Finantsminister for antydede, til i det Mindste tre Skatteligninger. Jeg skal derom sige, at jeg ikke troer, at der vil være vundet endogsaa blot det Allermindste ved at foretage en saadan Tidsbegrændsning. Det foreliggende Lovforslag vilde jo nemlig, hvis det nu var Lov, ikke i sig selv have den allermindste praktiske Betydning. Forat det kunde faae en saadan, maatte først en anden Lov kalde den her foreslaaede Lov til Virksomhed. Men denne anden Lov maatte saa tillige bestemme, i hvor lang Tid denne Virksomhed skulde være, om Skatter skulde opkræves kun for een Skattetermin, hvad der vel vilde være det Almindelige, eller for flere Skatteterminer, o. s. fr. Saasnuart en saadan Lov er kommen tilstede, træder Massinertet i den her foreslaaede Lov i Virksomhed og i Virksomhed for den Tid, som denne anden Lov bestemmer. Nu det saa kommer til at staae i den her foreslaaede Lov selv eller ikke, at den skal være kort eller længe, er derfor ligegyldigt, og Indsættelsen af en Begrændsning som den anførte vil altsaa være en betydningsløs Bestemmelse. — Med Hensyn til de Ord i § 1, som jeg tillod mig at omtale igaar, nemlig Ordene: „Naar det ved Lov er

bestemt“, yttrede Finantsministeren for, at jeg havde antaget, at der ved „Lov“ her ogsaa skulde forståes „Finantslov“. Jeg maa imidlertid tillade mig at gjøre opmærksom paa, at dette ikke var nogen correct Gjengivelse af mine Uttringer her igaar. Jeg udtalte ikke nogen saadan Mening. Men jeg paaviste derimod, at der var givet Ordene „ved Lov“ en saadan Fortolkning af Ordforeren i det andet Thing. Da den høitærede Minister for kom noget dybere ind paa dette Spørgsmaals Behandling, skal jeg dog tillade mig i Korthed at følge ham i Henseende til det nævnte Punkt. Der forelaa, som jeg ogsaa erindrede om igaar, ved 3die Behandling af denne Sag i det andet Thing et Endringsforslag, stillet af det tilbørlige Antal Medlemmer, der gik ud paa at sætte Ordene: „ved Finantsloven“ istedetfor Ordene „ved Lov“. Dette Endringsforslag modsatte Finantsministeren sig, idet han henviste til, at han selv i et tidligere Aar havde foreslaaet en lignende Bestemmelse, men at den havde mødt den bestemteste Modstand i dette Thing. Wede Medlemmer, som maatte ønske at eftersee disse Udtalelser, skal jeg henvise til Folkethingstidendens Nr. 356. Derefter fik Ordforeren Ordet — jeg skal strax citere Numeret af Tidenden: det var Nr. 358 —, og han gjorde saa den Fortolkning gjældende, som jeg paapegede igaar, idet han bemærkede, at, naar Forslaget under Nr. 1, nemlig Forslaget om at sætte „ved Finantsloven“ istedetfor „ved Lov“ forkastedes, saa stod Spørgsmaalet om, hvorvidt Bestemmelsen skulde gives gennem Finantsloven eller gennem en anden Lov, fuldkomment aabent. Denne Uttring forsøgte derpaa et andet Medlem at imødegaae ved en Henvisning til Grundloven, men han var aabenbart i saa Henseende meget uheldig og blev tilretteviist af Ordforeren. Finantsministeren tog saa derefter Ordet, men omtalte ikke dette Spørgsmaal nærmere. Jeg skal med Hensyn til hans Uttringer da om det nu omhandlede Spørgsmaal blot henvise til Folkethingstidendens Spalte 5688, og jeg vil spørge Enhver, som har læst dem, om der d.ert findes nogen Modsigelse af den Fortolkning, som den ærede Ordfører fort forveien havde